

HODOPANI LEAT 7128

OTOPENI ANUL 1620

Ioan T.Vescan

Doa sunt documentele medievale romanesti, cele mai vechi cunoscute pana azi, care atesta de jure existenta satului Otopeni.

Cel dintai este un hrisov dat la Bucuresti la 14 februarie 7095 (1587) de Mihnea Turcitul Voedod, care intareste Manastirii Sfanta Troita din Bucuresti jumatate din satul Izlazul, jumatate din satul Hodopeni, mori si Atigani (sic) toate daruite de Dobramir ban, jupanita Vilaia si fiul lor Mihai postelnic.

Originalul, scris pe support de pergament in limba slavona, poarta semnatura voievodului "Io mihnea voevod din mila lui Dumnezeu domn", are pecete atarnata, cazuta si se afla la Biblioteca Academiei Romane cota CXXXIV/75.

Tradus in limba romana se gaseste in "Documente privind Istoria Romaniei Veacul XVI TARA ROMANEASCA vol. V (1581-1590) Doc. 310 pg. 297-299 Editura Academiei R.P.R. 1952".

Urmatorul, dupa 33 de ani, este o scrisoare din 20 Mai 7128 (1620), a Mariei mare baneasa, catre calugarii aceleiasi Manastiri Sfanta Troita intarind-o din nou jumatate din satul Hodopeni cu rumani daruiti de jupanita Vilaia, atragand atentia ca "Si am vazut noi si hrisovul Mihnei voevod de mila si inca cu blastem" si poruncind rumanilor sa asculte, "de parintii de la Sfanta Troita de toate, de ce o va da invataturi".

Originalul, scris pe suport de hartie groasa, in limba romana de asta data, poarta semnatura banesei, are pecete aplicata si se afla la Arhivele Statului din Bucuresti, Manastirea Radu Voda (sfanta Troita) – cota III/6. Scrisoarea, transliterate, se gaseste in "Documente privind Istoria Romaniei Veacul XVII B TARA ROMANEASCA Vol. III (1616-1620) Doc. 484 pg. 451-452 Editura Academiei R.P.R. 1951.

Aceste doua documente, precum si altele, sunt mentionate fragmentar in monografia comunei Otopeni, intocmita in anul 1979 de catre regretatul profesor Ioan Petrus (1924-2000), parintele spiritual al localitatii, monografie ramasa inca in manuscris.

Dar, fiindca la 14 februarie curent, au trecut peste Otopeni "420 de ani curgatori de la hrisovul Mihnei", consider excursul urmator un prim omagiu aniversar adus localitatii, iar intru cinstirea memoriei si osirdiei eruditului professor I. Petrus, voiesc sa argumentez monografia saraca in reproducerea documentelor, prin prezentarea pentru prima oara a textului integral al Scrisorii din 20 Mai 7128 (1620), alaturi de fotocopia acesteia.

Procedam nitel atipic. Nu prezint deocamdata primul document – hrisovul lui Mihnea Voievod Turcitul din considerente subiective – prezentarea lui integrala va face obiectul unei comunicari ulterioare; totusi un pasaj mentionat in scrisoare si anume "blestemul Mihnei" va fi reprodus in text, astfel incat cele doua documente cuprinse unul in altul intr-un fel, se

prezinta cititorului acum.

Iata prin urmare textul scrisorii din 20 Mai 7128.

“Jupaneata Mariaea Velica⁵⁴⁹ baneasa scris-am aceasta a noastra carte calugarilor de la svanta manastire de la Bucuresti unde iaste hramul Sfanta Troita ca sa le fie lor satul Hodopanii, in sa jumătate de sat cu rumanii si cu tot hotarul cat se va alege. Pentru ca aceasta jumătate de sat ce iaste mai sus scris fostu-o-au dat mai denainte vreme si au daruit jupaneasa Vilae pantru sufletul ei ca sa fie pomena. Si am vazut noi si hrisovul

Mihnei voevod de mila si inca cu blastem⁵⁵⁰ care se va lipsi a luoea aceasta jumătate de sat ce iaste mai sus del a Sfanta Troita.

Deci, intr-aceia noi am dat ca sa fie volnici parintii de la Sfanta manastire ca sa fie aceasta jumătate de sat si cu rumanii. Drept aceia si voi rumanilor de Hodopani sa cautati ca sa ascultati de parintii de la Sfanta Troita de toate, de ce o va da invataturi.

De aceasta va dăm in stare. Altfel sa nu fie. Pis (scris) maseta (luna) mai 30 din leat 7128 <1620>.

Mariea baneasa”.



Descifrarea si transliterarea scrisorii, a fost facuta cu deosebita amabilitate de catre d.ra Mihaela Rafailă, muzeograf la Muzeul de Istorie al Municipiului Bucuresti” careia autorul ii multumeste inca o data,

In veacurile care au trecut de la Mihnea Voievod si Maria baneasa nu s-a instrainat defel jumătatea de sat Hodopanii – antroponim provenit de la un anume Hodopa sau Hodoba dupa parerea lui Constantin C. Giurescu – ci s-a dezvoltat continuu cu rumanii, morile si atiganii ei, ajungand ca in sec. XVIII sa capete definitive denumirea de Otopeni asa cum este mentionat in cartea generalului Bawor “Memorier

549 Velica – din slav. Veliko; mare, marele

550 Blestemul dat de “Mihnea voievod de mila” la 1587 are urmatorul continut:

“Inca si blestem am pus: pe cine va alege Domnul Dumnezeu sa fie domn al Tarii Romanesti sau din rodul inimii domniei mele sau din neamul nostru sau, dupa pacatele noastre sau din alt neam, daca va cinsti si va inoi si va intari acest hrisov al domniei-mele, pe acela Domnul Dumnezeu sa-l cinsteasca si sa-l pazeasca in domnia lui iar in veacurile viitoare sufletul lui; iar daca nu va cinsti si nu va intari acest hrisov al domniei mele (s.m), pe acela Domnul Dumnezeu sa nu-l cinsteasca si sa nu-l pazeasca in domnia lui si nici in veacurile viitoare sufletul lui si sa aiba parte si cu alti necredinciosii Iudei care au strigat asupra Domnului Dumnezeu si mantuitorul nostru Isus Hristos si au spus: “ia-i si rastigneste-l” sangele lui asupra lor si asupra copiilor lor, este si va fi in veci, amin”.

historiques et geographiques sur la Valachie”.

Deci, Monsieur de B*** (Bawor) la 1778, precizeaza: “Otopeni-petit village avec un etang et un moulin sur la riviere de Pasera” (Otopeni, un sat mic cu helesteu si o moara pe raul Pasarea)”. Aceasta precizare indica locul primei vatre a Otopenilor, pe raul Pasarea, aproape de obarsia lui. Atunci un rau mult mai viguros decat astazi. In prezent, pe teritoriul Otopenilor, Pasarea este aproape colmatata si acoperita de Aeroportul International pe o buna parte din cursul sau de pe raza comunei. Cu timpul vatra a evoluat spre sud.

La 1867 existau deja satele Otopenii de Sus si Otopenii de Jos care formau comuna Otopeni, precum si Odaia Brancoveanului (Odaile), apartinand atunci comunei Bucoveni, toate configurate pe harta austriaca “General Karte des Furstenthumus Walachei”. Dupa 1908, satul Odaile (Odaia Brancoveanului) trece la comuna Otopeni”.

In dictionarul Topografic si statistic al Romaniei editat la Bucuresti in 1872 de Dimitrie Frunzescu, este mentionata comuna Otopeni in judetul Ilfov, plasa Dambovita, compusa din doua sate: Otopenii de Sus si Otopenii de Jos cu un total de 770 de locuitori in toata comuna. Capitala plasei Dambovita era comuna Pantelimon!

“Satul Odaia Brancoveanului s-a numit si Odaile Brancovenesti (impreuna cu Mogosoaia facuse parte din mosia lui Constantin Voda Brancoveanul).

Dupa 1900 populatia foloseste formele Odaia, Odaile, Odai. Astazi forma oficiala este Odaile. Pana in 1950, Otopenii au facut parte din jud. Ilfov, plasile Dambovita, Dambovita-Mostistea, Baneasa si Caciulati.

Pana in 1908, Comuna Otopeni a fost alcatuita din doua sate: Otopenii de Sus si Otopenii de Jos. Din 1908 pana in 1960 a fost compusa din trei sate: Otopenii de Sus – sat de resedinta, Otopeni de Jos si Odaile.

La 24 decembrie 1960, conform legii pentru imbunatatirea impartirii administrative a tarii, satul Dimieni apartinand comunei Tunari- Raionul Racari – Regiunea Bucuresti este trecut la comuna Otopeni-Bucuresti.

Deci, incepand de la acea data comuna Otopeni este compusa din patru sate: Otopenii de Sus centru, Otopenii de Jos, Odaile si Dimienii.

In urma noii organizari administrative-teritoriale a tarii din 1968, prin Legea nr. 2/1968 si HCM nr. 1112/27 Mai 1968, satul Dimieni a fost trecut din nou la comuna Tunari jud. Ilfov. In schimb Consiliul de Ministri a aprobat prin Hot. Nr. 1127 tot din 27 Mai 1968 ca cetatenii situati in zona de pe partea stanga a Sos. Bucuresti-Ploiesti intre km 16,500 si km 18 sa treaca de la comuna Corbeanca – jud. Ilfov, la comuna suburbana Otopeni-Bucuresti.

In documentele istorice din epoca contemporana, comuna Otopeni este mentionata pentru luptele care au avut loc pe teritoriul ei pentru apararea Bucurestilor, in timpul primului razboi mondial precum si in August 1944 intre unitati ale armatei romane si trupele germane de ocupatie.

Otopeni 1979 Ioan Petrus”

Am citat intre ghilimele, pasaje din Capitolul I “Studiul Orizontului local al comunei Otopeni. Scurt Istoric”, al monografiei profesorului I.Petrus, asa cum a fost ea radactata

initial. Raman de argumentat celelalte documente prezente aici: Hrisovul lui Mihnea Voevod Turcitul, cartea generalului Bawor, harta austriaca, precum si altele ce vor iesi la iveala prin stradania autorului acestei lucrari – otopenar si el.

Revenind la scrisoarea Mariei baneasa, se poate afirma ca fata de textul din “Documentele privind Istoria Romaniei veacul XVIII Ed. Academiei R.P.P. 1951” si textul tradus recent, exista mici diferente de circumstanta. Astfel, “Velica baneasa” este transcris in “Documente” prin “marea baneasa”, de asemenea lipseste Pis (scris) si maseta (luna).

Am preferat o citire si transcriere noua avand in vedere oarecare rezerve fata de textul citit si transmis in 1951!

Ramane important faptul ca Otopenii, in 420 de ani de existenta, s-au dezvoltat continuu, nimeni niciodata n-a fost ispitit “a luarea aceasta jumătate de sat” poate de teama blestemului ce inca n-a fost abjurat, iar astazi orasul Otopeni cu o populatie de peste 15.000 de locuitori, cu importante venituri locale, economic si architectural este fruncea...

SUMMARY

The article deals with the origins of an area located in the close vicinity of Bucharest, Otopeni, which although its name has known slight variations in time, was first attested by documents from the 16th century. Having now about 420 years of existence, the Otopeni area has become a town with 15.000 inhabitants, and trends to become an extension of the Romanian Capital.